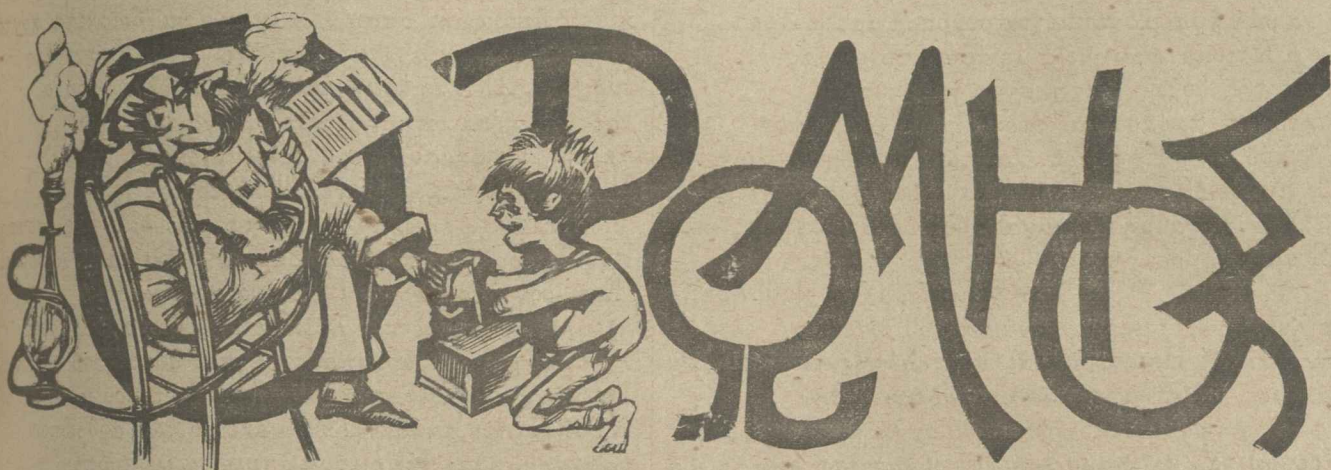

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ἔαν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπὶ καίρους πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἰκοστὴ δευτέρα,
μᾶς φεύγει ἓνας ἓνας κάθε ἡμέρα.

Διακόσα ἑβδομηῆντα τρία
καὶ πᾶει πῆλ' ἡ φασαρία.

**Κατευόδιο τώρα ψάλλω
καὶ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο.**

Μᾶς φεύγει ἓνας ἓνας ἀπὸ τοὺς τόσους ξένους,
ποῦ ἦλθαν εἰς τοὺς γάμους τοὺς πολυξακουσμένους.
Μᾶς φεύγουν τέλος πάντων μὲ θλιθερὴ καρδιά,
χωρὶς νὰ τὸς πάρῃ κανένας μυρωδιά,
καὶ μένομε σὰν πρῶτα 'στὰ ἴδια καὶ 'στὰ ἴδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Μᾶς ἔζαλσαν τὸ ἕνα καὶ τᾶλλο μας αὐτί,
ἀντάρα 'στοὺς μαγείρους, φωναῖς 'στὸ Αὐλαρχεῖο,
ἐσφάζοντο γιὰ τοὺς καὶ μόσχοι σιτευτοὶ
καὶ ἦταν τὸ Παλάτι σωστὸ Ξενοδοχεῖο,
κι' ἐχάνανε οἱ δοῦλοι κλειδιά καὶ παρακλείδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Πᾶει κι' ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἀδειασε ἡ χώρα,
ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι μᾶς φεύγουν ὥρα ὥρα.
Με ἡσυχία τόση ἀδειάζουν τὴ γωνιά,
'στὸ πόδι δὲν σηκώνουν τὴν κάθε γειτονιά,
δὲν γίνονται παράταις, δὲν πέφτουν κανονίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Γκρεμίστε τῆς καμάραις καὶ κάθε μας παλοῦκι
καὶ ἄς ἀρχίσῃ πάλι τὸ πρῶτο μαχαμουλοῦκι.
'Ἀς σβύσουν τὰ καντύλια καὶ τᾶλλα μας τὰ φῶτα
καὶ ἡ πρωτεύουσά μας ἄς γίνῃ ὅπως πρῶτα,
ὕπνομοι καὶ λάσπη καὶ βοῦρκοι καὶ σκουπίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Μᾶς παραφορτωθῆκαν μ' αὐτὸν τὸν ἐρχομό,
καθίνας μὲ τοὺς ξένους δὲν ἦταν 'στὰ μισαλά του,
κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ τούτους δὲν ἔχει γλυτωμὸ
κι' ἐξώδεψε κι' ἐκεῖνος τὰ μαλλοκέφαλά του,
καὶ δὲς του σοῦρτα φέρτα, τραπέζια καὶ στολίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Μᾶς φθάνουν τόσαις φέστας καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
ἄς ἔλθῃ 'στὰ μισαλά του ὁ κόσμος κι' ἡ Αὐλή,
ἄς μᾶς ἀφήσουν τώρα νὰ πάρουμε ἀέρα,
νὰ μᾶς δεχθῇ καὶ ἴλιγο τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ,
νὰ δοῦμε μπουρμπουλήθραις, ν' ἀκούσωμε βροσίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλὰ των ξεκουμπίδια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. Οὐαί! οὐαί! δεινά! δεινά!... βαβαὶ τῶν συμφορῶν, καὶ τὸν κακὸν μας, Περικλῆ, καὶ ἀνάποδον καιρόν. Ὅτοτοτοί! ὁτοτοτοί!... παπαὶ τοῦ ὀλετήρος!... τοὺς γόους Μαρκανδυνοῦ ἀκούω θρηνητήρος...
Π. Τί ἐπαθες, βρε μασκαρᾶ, καὶ ὁτοτοτοὶ φωνάζεις;
Φ. Τὸ γένειόν σου μάδησε καὶ ἀρχίνα νὰ στενάξης. Ἀσχαλῶσωμεν τὸν Ἀλπιστον, τὸν Πάρθον, τὸν Οἰθάρην, τὸν Εἰάνθιν, τὸν Μεγάβαζον, τὸν Τόλμον, τὸν Ἀγχάρην.
Π. Βρε τείναι τοῦτοι, γαῖδαρε;
Φ. Βαβαὶ ὁ Ἀρτεμβάρης καὶ τόσοι ἄλλοι ποῦ φοροῦν τὰς Περσικὰς κιδάρεις! Εἶδες τοὺς Πέρσας, Περικλῆ;
Π. Τοὺς βλέπω κάθε ἡμέρα ποῦ με κασσόνια τριγυροῦν καὶ βούρτσαις ἐδῶ πέρα, καὶ τάγκωνάρια τακτικά τοῦ κάθε δρόμου πιάνουν καὶ τὰ παπούτσιᾶ ὅλων μας λουστρίνι μᾶς τὰ κάνουν.
Φ. Ἀλλ' ὅμως ἐξεφύτρωσαν καὶ κατὶ νέοι ἄλλοι, ἀρχαῖοι Πέρσαι, Περικλῆ, καὶ ἀληθῶς μεγάλοι, ὁ Μπαλτατζῆς, ὁ Καρυδιάς, ὁ Κόκος, ὁ Μελάς, καὶ με πολλὴν συγχίνησιν τοὺς εἶδε ἡ Ἑλλάς, καὶ ὁ κόσμος ὁ Ἑλληνικὸς ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ στοῦ Τσιγγροῦ τὸ θέατρον ἐπῆγε νὰ τοὺς δῇ. Προσῆλθον οὖν τὰ ἐκλεκτὰ τῆς κοινωνίας μέλη, ὑπάλληλοι καὶ βουλευταὶ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει, οἱ Βασιλεῖς, ὁ Τσάρεβιτς, πολλοὶ θωρακοφόροι, ὕδρονομεῖς, καραγωγεῖς καὶ ὀλίγοι φανόχοροι, καθὼς καὶ ἄλλα πρόσωπα οὐχὶ ἐκ τῶν τυχαίων, ποῦ κατὰ βάθος ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀρχαίων, καὶ ὁ Δήμαρχος διὰ στοργῆς τιμᾷ ἰδιαιτέρας καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας. Καὶ ἦτο σύγχυσις πολλὴ ἐνὸς καὶ ἄλλου φύλου καὶ τὴν σκηνὴν ἐφάνησαν οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου, ὁ Κιάππε καὶ ὁ Ρόδιος καὶ ὁ Πολυχράτης καὶ ἄλλοι με πούκαμίσαις νυκτικαῖς καὶ σκούφαις στὸ κεφάλι, καὶ γιὰ τὸν Εἰρῆξ ἀρχίσαν διάφορα νὰ λένε καὶ μ' ἡχο πλάγιο βαρὺ τῇ μοῖρᾳ μας νὰ κλαῖνε, καὶ τότε ἀνεμνήσθησαν τὸν παλαιὸν ἀγῶνα, τὸν Σουσισχάνην τὸν κλεινὸν καὶ τὸν Πηγασταγόνα, τὸν Μάρδωνα, τὸν Θάρυβι, τὸν Τρωῖλο, τὸν Ἀστάσπη, καὶ ἄλλους ὅπου τόκοψαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος λάσπη. Ἐνῶ λοιπὸν οἱ γέροντες τὴν μοῖράν μας ἐθρήνουν καὶ ὅλους τοὺς ἀκροατὰς εἰς δάκρυα ἐκίνουν, ἐπρόβαλε καὶ ἡ Ναοὺμ, ἡ Ἀτοσσα τοῦτέστι, καὶ ἦταν εἰς τὸ θέατρο πολὺ μεγάλη ζέστη,

καὶ ἐκεῖ ποῦ ἀερίζετο ἡ κάθε σουσουράδα τὰ ξόανα τοῦ Μάινιγγεν ἐβγήκαν ὅσῃν ἀράδα, θαλαμηπόλοι τῆς Ναοὺμ καὶ ἀνύπαντραις Περσίδες, ἤγουν ἡ Φόφω τοῦ Κρασσᾶ καὶ ἄλλαι κορασίδες, ἡ Παντελίδη δηλαδὴ καὶ τοῦ Μελά ἡ κόρη, καὶ με λορνιὸν ὁ Τσάρεβιτς συχνὰ τὰς ἐθεώρει. Λοιπὸν ἀρχίζει τῆς φωναῖς ἡ Ἀτοσσα Ναοὺμ γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἐγινε εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ὁτοτοτοί, αἰαί, οἰοί, οὐγού, ἡβοὶ καὶ ἄλλα, καὶ ἀπὸ ἐπιφωνήματα ἐβοῦζε ἡ σάλα. Μὰ ἐβγήκε καὶ ὁ Μπαλτατζῆς, τὸ φᾶσμα τοῦ Δαρείου, καὶ τότε πλέον ἐγινε ὁ χαλασμός Κυρίου, καὶ ὅλοι κατὶ ἐπαθάν σάν εἶδαν τὸν Δαρεῖο καὶ μὴ ἐλιγοθύμησε εἰς ἓνα θεωρεῖο, εἰς γλῶσσαν δὲ Γερμανικὴν ὁ Μπαλτατζῆς ἐθρήνει, καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι φύτρωσαν πολὺ γλῶσσοι καὶ ἐκείνοι. Ὡμίλει δὲ ὁ Τσάρεβιτς ὅσῃν μίαν καὶ τὴν ἄλλην, τὰς Πριγκηπίσας δηλαδὴ, με ὀρεξιν μεγάλην, ἐνῶ δ' ἐκτύπα ἡ Ναοὺμ τὰ πικραμένα στήθη τοῦ θρόνου ὁ Διάδοχος ὀρθὸς ἀπεχοιμήθη, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐνύσταζε καὶ ἡ ἄλλη συντροφία, καὶ μόνον ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ Νύφη μας Σοφία, ὡσάν νὰ ἦτανε κανεὶς φιλόλογος Σεμτέλος, τὸ φοβερόν μαρτύριον ὑπέστη ὡς στὸ τέλος, καὶ με τοὺς Πέρσας, Περικλῆ, τὸν διάβολό τῆς ἐβῆκε καὶ ὅλη τοῦ γάμου ἡ χαρὰ ξυνῇ θὰ τῆς ἐβγήκε. Οὐ μὴν καὶ ὁ Εἰρῆξ Καρυδιάς εἰς τὴν σκηνὴν ἐφάνη καὶ θρηνηλόγι ἀρχίσε σπαρακτικὸ νὰ κἀνῃ, ὡμίλει δὲ ὁ Καρυδιάς εἰς γλῶσσαν Ἀγγλικὴν, συγχεομένην κάποτε με τὴν Ἑλληνικὴν, ποῦ μόλις ἡ Πριγκηπίσσα θαρρῶ τῆς Οὐαλίας πῶς κατὶ ἐκατάλαβε ἀπὸ τὰς οὐμίας. Μὰ ἦλθε καὶ ὁ Ἀγγελος, ὁ Κόκος δηλαδὴ, καὶ με φωνὰς σπαρακτικὰς καὶ τοῦτος τραγουδεῖ, καὶ ἐφώναζε ἀγριωπὸς «Ἑλλήνων παῖδες ἴτε, τοὺς λούστρους Πέρσας παντελῶς δὲν πρέπει νὰ μ' ἠχωρίς πολέμους ἀρατε κατὰ βαρβάρων νίκας, [σῆτε] κοπρίζετε εἰς ἱερὰ καὶ εἰς προγόνων θήκας, ὁ Μέγας Σάχης τῶν Περσῶν ἄς γίνῃ τῶρα φίλος, καὶ ἄς μὴν ἐλθῇ με ρόπαλο κανένα ὁ Αἰσχύλος, ἀλλ' ἄς φανῇ ἐπεικῆς καὶ εἰς ἐμὲ τὸν Πέρση...» τὸ λούρτιμο τοῦ Σοφοκλῆ θυμοῦμαι ἀπὸ Πέρση. Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγε με δάκρυα καὶ γέλοια οἱ λούστροι Πέρσαι τὴν σκηνὴν ὁρμούν με τὰ κασσέλια καὶ ἀρχίζουने τὴν τύχη τους νὰ κλαῖν οἱ φουκαράδες γιὰ τὸ λουστράρισμα δὲν βγάδουने παράδες, καὶ λένε ὅτι ἀσχημα ἐπῆγε ἡ δουλειὰ των καὶ τὸν Δαρεῖόν των θρηνοῦν καὶ σέρνουν τὰ μᾶλλια καὶ ἀκούεται ὀλολυγμός καὶ ὀδυρμός ποικίλος, [των] καὶ φόρα, σκούζουν μερικοὶ, ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος, καὶ ὁ Αἰσχύλος ἔξαφνα πηδᾷ κατσαρομᾶλλης, σπουδαῖον ραμπαδόξυλον βαστάζων ὑπὸ μάλης, ἐνῶ δ' ὁ Κόκος Ἀγγελος ὁτοτοτοὶ φωνάζει τοῦ δίνει μία κουτελιά καὶ κάτω τὸν τινάζει, καὶ κυνῇγᾷ μετὰ κραυγῶν καὶ μυκηθμῶν ἀγρίων τὸν Καρυδιά, τὸν Μπαλτατζῆ, τὸν Εἰρῆξ, τὸν Δαρεῖον,

καὶ πᾶν καὶ κιότ μπαγλάρωμα μετὰ μανίας τόσης ποῦ μόλις αἱ ἀκόλουθοι γλυτόνουν τῆς Ἀτόσσης, οἱ πάντες δὲ διὰ κλαυθμῶν καὶ γόων ἐπαράτων ὁτοτοτοὶ ἐφώναζαν κρατοῦντες τὰ πλευρά των. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν γλύτωσα τοῦ ποιητοῦ τὸν κτύπον καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐφώναζα μετὰ τῶν ἐπιλοίπων: «ὦ! βάσκε πάτερ ἄκακε δυνάστα Δαριάν» μὲ ἔρχετ' ἓνας σφάλιαρος ὅσῃν μίαν παρειάν,

καὶ πέντε πέντε, Περικλῆ, κατρακυλῶ τῆς σκάλας καὶ φεύγω μετὰ τέσσερα γιὰ νὰ μὴ φάω καὶ ἄλλαις. Βαλλὴν ἀρχαῖος, ἰωᾶ, ὦ δέσποτα ἰκοῦ, καὶ ἔτσι ποῦ λὲς ἐπήγανε καὶ οἱ Πέρσαι τοῦ κακοῦ, καὶ σάν νὰ μὴ τοὺς ἐφθασε τοῦ Σοφοκλῆ τὸ ξύλο μὰ ἤθελαν καὶ δεύτερο νὰ φᾶν ἀπ' τὸν Αἰσχύλο, καὶ με παγίδια καὶ πλευρὰ ἐφύγανε σπασμένα... Π. Ὅρσε καμπόσαις χαστουκαῖς, γαῖδοῦρι, καὶ ἀπὸ μένα.

Δήμαρχοι χορτασμένοι
καὶ χαρτζηλικωμένοι.

Ὁ Κάτζερ τῶν Γερμανῶν
στὸν Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀγαπητέ μου Δήμαρχε...

Μετὰ λαμπρῶν παιάνων τὸ Ἀστὺ ἐχαίρετσα τῆς παλαιᾶς εὐκλείας, καὶ ἦδη ἐπισκέπτομαι τὸν κραταιὸν Σουλτάνον ὅπως ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας.

Ὅχι ἦττον δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ λησμονήσω τοὺς τόπους ἐξωραϊσμούς καὶ τὴν ὑποδοχὴν, με ἱερὰν συγχίνησιν θὰ στρέφω στὰ ὀπίσω καὶ στὰς Ἀθήνας θὰ πετῶ με νοῦν καὶ με ψυχὴν.

Δὲν λησμονῶ τὸν Δήμαρχον τῆς χώρας τῶν θαυμάτων καὶ ἐκείνην τὴν πανηγυρὶν τῶν πυροτεχνημάτων. Μοῦ ἤρεσαν οἱ πύραυλοι καὶ ἡ βοή τοῦ κρότου, τὸ θαυμαστὸν πανόραμα τῆς αἰγλῆς τῆς χρυσῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνεμομυλοὶ ἐκείνοι τοῦ Κισσώτου, ποῦ σάν καὶ αὐτοὺς μοῦ φαίνεται γυρίζετε καὶ σῆς.

Ἐκεῖνα τὰ βεγγαλικά στῶν δρόμων τὰ γκωνάρια, ἐκεῖνα τὰ τραγῆματα τῶν ἐξωραϊσμῶν, ἐκεῖναις ἡ κολοφωταῖς, ποῦ ἐγίναν φανάρια, ἔ! ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤναψαν τὸν φιλελληνισμόν. Ἰδίως δὲ μοῦ ἤρεσε ἡ καθημία μάνδρα καὶ ὡς πρῶτον πυροτεχνήμα ἐκεῖν ἡ Σαλαμάνδρα.

Ἐνθουσιάσθησαν πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν τῆς συνοδείας
 μὲ τὰ ποικίλα χρώματα ἐκείνων τῶν πυρσῶν,
 λυποῦμαι ὁμως ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου καρδίας
 διότι ἴσθην παράστασιν δὲν ἡμουν τῶν Περσῶν.

Διὸ εὐχαριστήσετε τοὺς Ἕλληνας εἰκότως,
 εἰπέτε δὲ στοὺς εὐγενεῖς καὶ εἰς ἕκαστον Πληθεῖον
 αὐτὸ ποῦ λέγει πάντοτε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
 πῶς θὰ τοὺς ἔχω δηλαδὴ καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς κόπους σας καὶ γιὰ τὴν Σαλα-
 [μάνδρα
 καὶ ὅσα λεπτὰ ἐκάησαν καὶ ἐπῆγαν ἴσθον ἀέρα,
 τῶν Ἀθηναίων ἐξοχὸν σὰς ὀνομάζω ἄνδρα
 καὶ σὰς ἐμβάζω σήμερα καὶ ἄλλην ταμπακέρα.

Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηναίων
 ἴσθον Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.

Ὡ Αὐτοκράτορ!...

Μὲ χαρὰν καὶ μ' ἐκπληξιν μεγάλην
 τὴν ταμπακέρα ἔλαβα, τῶν κόπων μου βραβεῖον,
 θερμῶς δὲ ἠὲ χαρίστησα τοὺς Ἀθηναίους πάλιν
 καὶ εἶπα πῶς τοὺς ἔχετε καθ' ὅλον σας τὸν βίον.

Συγκατατάσσετε καὶ ἐμὲ εἰς τοὺς ἐξόχους ἄνδρας
 καὶ εὐνοϊκῶς ἐκφράζεσθε περὶ τῆς Σαλαμάνδρας.
 Θὰ μείνῃ ἀλησιμόνητος ἡ τῶν πυρῶν ἐσπέρα
 καὶ θὰ λαλήτε δι' αὐτὴν δι' ὅλου τοῦ καιροῦ σας,
 καὶ ἂν ἄλλοι εὐδοκήσετε νὰ ἔλθωτ' ἐδῶ πέρα
 θὰ καύσωμεν καὶ μερικὰς Σαρανταποδαρούσας.

Οἱ μύλοι δὲ τοῦ Δόν-Κισσῶτ ἐν θαῦμα ἦσαν νέον
 καὶ πᾶς τις τοὺς ἐξύμνησε ὁ γινὼς Κισσῶτων νόον,
 τὸ δὲ Ταμεῖον, Κάϊζερ, τοῦ Δήμου Ἀθηναίων
 γιὰ τούτους ἐγίνετο ἰσχνὸν καθὼς ὁ Ἀχαμνόνων.

Ἄν δὲ καὶ ἐγὼ σὰς φαίνωμαι πῶς σάν καὶ αὐτοὺς ἱγυρίζω
 μ' ἀρέσει ὁμως κάποτε πορφύραν νὰ μυρίζω.
 Καὶ ἤδη χαιρετῶν Ὑμᾶς ἀπὸ χρυσοῦς αἰθέρας
 καὶ ἄλλας δύο προσδοκῶν νὰ λάβω ταμπακέρας,
 καταφιλῶ τὰ κράσπεδα πορφύρας λαμπροτάτης...
 Φιλήμων, ἤδη Δήμαρχος καὶ πρῶτον Δημοκράτης.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἴσθ' σπῆτί μου ἀνέδη,
 ἴσθον Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δὴδ' ἴσθ' ἄδ' ἰσθ' ἴσθ' ἴσθ'.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιστὸς πολὺς.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχὰ εἰδοποιούμεν ὅτι
 τοῦ Πρίγκηπος Σάξ-Μάινιγγεν ἐβγήκε ἡ Γαλότη,
 καὶ τρέξετε νὰ πάρετε ἀμέσως, συμπολιταί...
 εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται.

Οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου, παράφρασις καλὴ
 τοῦ Κάπα Ξανθοπούλου γιὰ νὰ τὴν ἴδωσιν πολλοί.
 Ἐκδίδονται δαπάναις τοῦ Γιάγκου τοῦ Νοτάρη
 καὶ ἄς τρέξῃ ὁ καθένας εἰς τοῦτον νὰ τοὺς πάρῃ.

Ἀμμέ τοῦ Ματαράγκα;... αὐτοὶ δὲ εἶναι καὶ εἶναι...
 αὐτοὺς τοὺς Πέρσας πρέπει νὰ πάρουν αἱ Ἀθῆναι.
 Πωλοῦνται εἰς τὸν ἴδιον, ὁδὸς τοῦ Εὐριπίδου,
 ἴσθου Βίλμπεργ, ἴσθον Ἑστίαν καὶ ἴσθου Κωνσταν-
 [τινίδου.

Ὁ Σπύρος ὁ Μαρκέλος, λεβέντης ζηλευτός,
 ποῦ βουλευτὴς Αἰγίνης ὑπῆρξε καὶ αὐτός,
 τὴν Κούλαν τοῦ Πετσάλη ἠρραβωνίσθη τώρα
 μὲ ἀρετὰς παντοίας καὶ μὲ χαρίτων δῶρα.
 Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐκ μέσης ἐπεύχεται καρδίας
 καὶ εἰς ταύτην καὶ εἰς ἐκεῖνον ζῶν χρυσῆς εὐδίας.

Καὶ τοῦ Σωτηροπούλου ἡ ἀνθηρὰ Ἑλένη,
 χαριεστάτη κόρη, ξυπνὴ καὶ προκομένη,
 ἐσχάτως ἐνυμφεύθη μὲ τὸν Δημήτρη Στίρην,
 σωστὸν ὡς πρέπει ἄνδρα καὶ πρῶτον νοικοκύρη.
 Καὶ ἐχάρησαν οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς οἱ τόσοι
 καὶ εὐχήθησαν ἡ μοῖρα λουλούδια νὰ τοὺς στρώσῃ.

Εἰς κύκλον ὁμηγύρεως στενῶς συνδεδεμένης
 καὶ ὁ φίλος Προβελέγγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης
 ἐστέφθη μὲ τὴν ἀγλαὰν τοῦ Βλάχου Ἀγλαίαν,
 ἡ νύμφη δὲ μὲ τὸν γαμβρὸν ἴσθ' ἀνέφερα ἐπέτα,
 καὶ ἴδαμεν χορεύοντα φαεινῶς τὸν Ἡσαίαν,
 καὶ ὁ Ρωμηὸς ἀράχτος τοὺς ἔρραινε κουφέτα.

Τὴν αὐρίον ἴσθον Παρουσσὸν κρότον πολὺ θὰ κάνῃ
 ἐν γλαφυρὸν ἀνάγνωσμα τοῦ φίλου Βαλαδάνη.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.